

ΕΤΟΣ Ζ.
ΑΡΙΘ. 78.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1874.

Τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμὴ ἔτησια, Ἀθηναίων Δρ. 1—
Ἐπαρχιῶν » 1,20
Τουρκίας » 2—

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια ἔτι προηγούμενον φύλλον.)

Ὅταν ἀκολούθως ὁ διάδοχος ἀπήντησε τὴν μικρὴν Γεώργιον, τῷ ἔδειξεν ὠραῖον βιβλιάριον εὐμορφοδεμένον καὶ τῷ εἶπεν, « Θὰ σοὶ δανείσω τὸ βιβλίον τοῦτο, Γεώργιε, καὶ εὐθὺς ἀφοῦ δονηθῆς ν' ἀναγνώσῃς μίαν σελίδα ἐξ αὐτοῦ χωρὶς νὰ σφαλῆς, θὰ σοὶ τῷ χαρίσω ».

Ὁ πτωχὸς βοσκὸς εὐχαριστήθη μεγάλως καὶ τὸ

ἤγγισε μετὰ πολλῆς προσοχῆς διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων του, ὡς νὰ ἦτο κατεσκευασμένον ἐξ ἰσοῦ ἀράχνης.

Μετ' ὀλίγας ὁμῶς ἡμέρας ἐπέστρεφεν εἰς τὸ φρούριον καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν διάδοχον· διὰν δὲ τὸν ἀδηγήσαν εἰς τὸ δωμάτιόν του,

— Τώρα ἡμπορῶ, — εἶπεν, — ἐξοχώτατε, νὰ ἀναγνώσω μίαν σελίδα ἐκ τῶν ἐξ πρώτων φύλλων, ἵπεδήποτε θέλῃς χωρὶς νὰ κάμω τὸ παρασκηρὸν σφάλμα Ὁ διάδοχος ἐξέλεξε τὴν σελίδα, ὁ δὲ Γεώργιος τὴν ἀνέγνωσε χωρὶς νὰ σκοτιάσῃ ποσῶς. Ὁθεν ὁ διάδοχος τῷ ἐχάρισε τὸ βιβλιάριον, ὁ δὲ Γεώργιος ἐπήδα ἐκ τῆς χαρᾶς του.

Πρωτὰν τινὰ μετὰ ταῦτα ὁ πατὴρ τοῦ διαδόχου, βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ἦλθεν εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἔκπαιλιν ἀφηνιδίως ἦτο δὲ ἐπιππος ἀκολουθούμενός ὑφ' ἑνὸς μόνου ὑπῆρέτου, — Ἦλθε νὰ ἴδῃ τὸν μικρὸν υἱόν του καὶ ποίας προόδους ἔκαμεν εἰς τὰς σπουδὰς τε.

Ἐνῷ δὲ ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ὁ διάδοχος διηγήθη εἰς τὸν πατέρα του τὸ περιστατικὸν τῆς ὠραιᾶς φωλεᾶς εἰς τὸ δάσος καὶ τοῦ ἐντίμου βοσκοπούλου, τὸ ὁποῖον τοῦ τὴν ἔδειξεν. Ὁ δὲ πατὴρ ἠκροάετο μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐξέπασθη ἀκούσας περὶ τῆς τιμιότητος καὶ τῆς φιλαληθείας τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου παιδίου.

Ναί, Μεγαλειότατα, — προσέθηκεν ὁ παιδαγωγός — ἡ τιμιότης τοῦ παιδίου τούτου εἶναι ὡς ὁ δεδοκιμασμένος χρυσοῦς. — Θὰ ἐγένετο δὲ πιστὸς ὑπῆρέτης τῆς Αὐτοῦ ὑψηλόγητος, τοῦ Διαδόχου σας, — ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον νὰ θέτῃ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι προικισμένον μὲ προτερήματα ἐξαιρετα, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἂν τὸ παιδίον τοῦτο ἐξεπαιδευέτο πρεπόντως. Ὁ πατὴρ του εἶναι πτωχὸς καὶ δὲν δύναται νὰ τὸν προαγάγῃ — ἀλλ' ὁμῶς εἶναι λυπηρὸν, παιδίον

τοιούτων προτερημάτων και ἀρετῆς νὰ ἦναι ἀπλοῦς σκαπανοποιὸς ὡς τὸν πατέρα του.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ βασιλεὺς ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν διαδοχὸν καὶ συνωμότησε μετ' αὐτοῦ ἐφ' ἱκανὴν ὥραν. Μετὰ ταῦτα ἔστειλε καὶ προσεκάλεσάν τὸν μικρὸν Γεώργιον. Τὸ πτωχὸν παιδίον ἔμεινεν ἔκθαμβον, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν λαμπρὰν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν ὄραίου καὶ λαμπρῶς ἐνδεδυμένου κυρίου ἔχοντος μέγαν ἀστέρα ἀστράπτουσα μὲ ἀδάμαντας ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὅταν δὲ ὁ παιδαγωγὸς τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο ὁ βασιλεὺς, ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἐκυψεν εὐσεβείως τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν ὄνον γλυκύν, — ἀκούω, ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν ἀνάγνωσιν, δὲν σ' ἀρέσει νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον νὰ σπουδάσῃς;

— Ἄχ, Μεγαλειότατε, — εἶπεν ὁ Γεώργιος, — ἂν ἡ ἀπλὴ ἐπιθυμία ἦτο ἱκανὴ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον μαθητὴν θὰ ἤμην τοιοῦτος ἀπὸ τῆς αὔριου. Ἀλλὰ δυστοχῶς εἶμαι πτωχὸς — καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία.

— Ἀκουσον, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς, — ἴσως δυνήθῃ νὰ σὲ κάμῃ μαθητὴν. Ὁ παιδαγωγὸς τοῦ υἱοῦ μου γνωρίζει εὐσεβῆ τινα ἱεροκῆρυκα, ὅστις εἶναι φίλος του καὶ δέχεται ἐπιμελῆ παιδιά εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως τὰ πρότερόν σου διὰ τὸ Γερμανεῖον θὰ σὲ στείλῃ ἐκεῖ καὶ θὰ πληρώσω ἐγὼ διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν σου. Σ' ἀρέσει τοῦτο;

Ὁ βασιλεὺς περιέμενεν, ὅτι ὁ Γεώργιος θὰ ἐχαίρετο μεγάλως καὶ θὰ ἐδέχετο εὐχαρίστως τὴν προφορὰν ταύτην· ἀλλ' ἐνῶ ἐμυδιάσε κατ' ἀρχάς, ἡ ὄψις του ταχέως μετεβλήθη καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, — φαίνεσαι διατρεπόμενος νὰ κλαύῃς. Τί σὲ συνέδη;

— Ἄχ! Μεγαλειότατε, — εἶπεν ὁ Γεώργιος μὲ τρέμουσαν φωνήν, — Ὁ πατὴρ μου ἔχει ἀνάγκην τοῦ μισθοῦ μου ὡς βοσκοῦ τῶ καλοκαίριον καὶ τῆς ἐργασίας μου τὸν χειμῶνα· φοβοῦμαι δὲ ὅτι δὲν θὰ δύναται νὰ οἰκονομητῆ ἡμεῖς χωρὶς ἐμοῦ.

— Εἶσαι καλὸν παιδίον, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς φιλοφρόνως, — Ἡ οὐκίη σου φιλοστοργία εἶναι πολυτιμότερα τοῦ πολυτιμοτάτου ἀδάμαντος, ὅστις εὐρίσκειται εἰς τὸ θησαυροφυλάκίον μου. Θὰ ἀναπληρώσω ἐγὼ τὴν ζημίαν, τὴν ὅποιαν ἡ ἀπουσία σου θὰ προσενήσῃ εἰς τὸν πατέρα σου. Εἶναι ἀρετὸν τοῦτο;

Τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ Γεωργίου ἤστραφεν ἀπὸ χαρὰν, καὶ μὲ ἐγκάρδιον ἐγνωμοσύνην ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως· καὶ τὴν κατεφίλησεν ὅπως παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν· ἔπει-

τα δὲ ἔδραμεν πρὸς τὸν οἶκόν του ἵνα ἀναγγείλῃ τὰ χαροποιὰ νέα εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἔστρεψεν εἰς τὸ φρούριον νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγαθότητα. (Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡ

Δόγμα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβοῦργου.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ διὰ τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων.)

(Συνέχεια τοῦ ἀρθ. Μαίου.)

Ὁ καιρὸς παρέρχεται. Τὰ παιδιά ἐμεγάλωσαν ταχύτερον ἢ ὅσον ἐπεθύμει ἡ μήτηρ, ἥτις θὰ εὐχαριστεῖτο νὰ τὰ ἔχῃ μικρὰ παιδιά ὀλίγον τι περισσότερον χρόνον, ἢ Ἐλισάβετ ἀθάνατι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ἐράσιμον τοῦ χαρακτήρος καὶ τελειώνει τὰς σπουδὰς τῆς, καθ' ὃν χρόνον ὁ Οὐάλτερος εἰσέρχεται εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀμφότερα τὰ παιδιά εἶναι ἐπιμελῆ εἰς τὰ μαθήματά των, ἅπαντες δὲ οἱ διδάσκαλοι, τὰ ὑπεραγαπῶσι.

Τοῦ Μαρτίνου ἡ ἀγαπητὴ σπουδὴ εἶναι ἡ φυσικὴ ἱστορία. Πόσον προσεκτικὸς εἶναι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τῶν ἀγαπητῶν του ζώων!

— Ὁ Μαρτίνος βεβαίως θὰ κατασταθῇ ποτε φυσικοῖστορικὸς, — εἶπε ποτε περὶ αὐτοῦ ὁ διδάσκαλός του, — ἂν καὶ ἀποκρίνεται ὅταν ἐρωτᾶται περὶ τοῦτου μὲ τὸ· Δὲν γνωρίζω.

Ὁ Οὐάλτερος, ἀπ' ἐναντίας, διατάζει ἂν πρέπη νὰ γείνη ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου, ἢ ἀξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ. Ἐπὶ πολὺ ἐφαίνετο κλίνων πρὸς τὸν σιδηροδρόμον, ἀλλ' ἀφοῦ μίαν ἡμέραν εἶδεν ἕνα στρατηγὸν ἔφιππον μὲ στολὴν λαμπρὰν καὶ μὲ πτερωτὴν περικεφαλαίαν, ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ γείνη καὶ αὐτὸς στρατηγός! Ἡ μήτηρ ἀπ' ἐναντίας ἐπεθύμει νὰ γείνη ἱεροκῆρυξ, περιέγραψε δὲ εἰς τὸν Οὐάλτερον τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρέη τοῦ ἱεροκῆρυκος διὰ ζωηρῶν καὶ ἐλευστικῶν χρημάτων.

— Πόσον ὄραϊον θὰ ἦτο ἂν ἐγίνετο τοιοῦτος εὐσεβὴς καὶ καλὸς κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου! — προσέθηκεν ἡ μήτηρ τελειώσασα τὰς παρατηρήσεις τῆς.

— Λοιπὸν, μήτηρ, — εἶπεν ὁ Οὐάλτερος μετὰ μικρὰν σιωπὴν, καθ' ἣν ἐκύτταεν ἀσκαρδαμικεῖ τὴν μητέρα του, — Λοιπὸν, μήτηρ, θὰ γείνω εὐσεβὴς στρατηγός!

Ἡ Ἐλισάβετ ἦτο 18, ὁ Μαρτίνος 12 καὶ ὁ Οὐάλτερος 10 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὅταν ἔμπορός τις ὄψηγεν εἰς τὴν πόλιν των, Ὁρλιτς. — Ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος ἦτο ξένος· καὶ ἔμελλε νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ μόνον ὀλίγας ἡμέρας. — Εἰς μίαν συναναστροφὴν εἶδε τὴν Ἐλισάβετ,

τήν έρωτεύεται, και ζητεί παρὰ τῶν γονέων τῆς τὴν δεξιάν της. Οἱ γονεῖς συγκατένευσαν, ἀφοῦ πρῶτον ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς οἰκογενείας και τῆς διαγωγῆς τοῦ νέου ἐμπόρου και τῆς θελήσεως τῆς κόρης των και μετὰ τοῦτο γνωστοποιοῦν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ δύο παιδιά.

Ἄμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ ἐφάνησαν δυσηρεστημένοι εἰς τὸ ἀκουσμα, διὰ τὴν ἀγαπητὴν ἀδελφὴν των ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ· ἀλλ' ὁ μὲν Μαρτίνος κατεπεισθὲν παρὰ τῆς μητρὸς του νὰ ὑπάγῃ και νὰ συγχαρῆ τὸν γαμβρὸν και τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ Οὐάλτερος ὅμως δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ ἴδῃ τὸν γαμβρὸν, ἀλλὰ τὸν ὑβρίζε και τὸν ἐφοβρίζει, διότι ἔμελλε ν' ἀρπάξῃ τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τὴν οἰκίαν και ἄρξισθῃ πρὸς τὴν νὰ μὴ γείνη φίλος του, οὔτε κἀν νὰ τοῦ ἠμιλήσῃ.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ νέος ἐμπόρος ἐβιάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ἀπεφασίσθη ὁ γάμος νὰ γείνη ἀμέσως. Καὶ λοιπὸν ὠραίαν τινὰ ἑαρινὴν ἡμέραν, αἱ θύραι τῆς οἰκίας ἀνοίγονται και ὁ γαμβρὸς μετὰ τῆς νεαρᾶς νέμ. φης ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τῶν συγγενῶν και φίλων των ἐξῆλθον διευθυνθέντες πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος.

Ὁ Μαρτίνος και ὁ Οὐάλτερος ἦσαν μετὰ τῆς συνοδείας, ἀλλ' ἠκολούθουν ὀπισθεν τῶν ἄλλων, διότι ὁ Οὐάλτερος ἐφόλαττε τὴν δυσαρρέσειάν του και δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸν γαμβρὸν.

Ἐνῶ δὲ τὰ δύο παιδιά ἐβαδίζον σιωπηλῶς, ὁ Οὐάλτερος διακόφας τὴν σιωπὴν εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του,

— Νομίζεις, Μαρτίνε, διὰ τὸ Δανιὴλ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ γαμβρὸς) ἠμπορεῖ νὰ προσευχηθῇ; ἐγὼ νομίζω, διὰ δὲν δύναται.

— Δὲν ἤξεύρω, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος, — ἐλπίζω ὅμως, διὰ εἶναι καλλίτερος παρ' ἐμοῦ τὸν θεωρεῖς.

— Ὅστις δὲν δύναται νὰ προσεύχεται δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, — εἶπεν ὁ Οὐάλτερος, — και τότε ἡ Ἐλισάβετ μας δὲν δύναται νὰ ἦναι εὐτυχής.

— Τίς ἤξεύρει, — ἀνεστέναξεν ὁ Μαρτίνος, — ἴσως και αὐτὴ νὰ λημονήσῃ νὰ προσεύχεται!

Οἱ γάμοι ἀπέρασαν ἐν ἡσυχίᾳ και εὐφροσύνῃ· εἰς δὲ τὰς 4 μ. μ. ἡ ἀμαξα Ἰατατο ἐξῆθεν τῆς οἰκίας ἐνα παραλάβῃ τοὺς νεονύμφους εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. — Ὁ Οὐάλτερος ἔλαβε τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο, και εἰς τὸ ὁποῖον εἰχε γράψῃ τὸ ὄνομα του μετὰ τὸ ἀγαπητόν του ἐδάφιον «Ἀγαπᾶς με;» και κρυφίως ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ συλλογισμὸς, διὰ τὴν Ἐλισάβετ ἡδύνατο νὰ λημονήσῃ νὰ προσεύχῃ

ταῖς ἦτο τόσοσιν προμερῶς, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ του Εὐαγγελίου, ἐλπίζων διὰ τοῦτο ἡδύνατο νὰ τὴν ὑπενθυμίσῃ τὸ ἱερὸν τοῦτο καθήκον.

ἀκολουθεῖ

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΤΥΦΛΟΣ.

Ἐπάρχει ἐν Λονδίῳ πτωχὸς τις τυφλὸς, ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Σωτῆρά του και ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ κάμῃ, διὰ δύναται ὅπως πείσῃ και ἄλλους νὰ τὸν ἀγαπῶσιν. Ὅθεν ἐξέρχεται εἰς τὰς πολλὰ συγκατανομένας ὁδοὺς τῆς πόλεως ἀναγινώσκει ἐκ τῆς Γραφῆς του, ἧτις εἶναι τυπωμένη μετὰ ὑφωμένα γράμματα διὰ τοὺς τυφλοὺς.

Πολλοὶ τὸν περικυκλῶνουν διὰ νὰ ἀκούσωσιν και ἐπειδὴ φέρει πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ διάφορα ἀντίτυπα τῆς Γραφῆς και τοῦ Εὐαγγελίου διὰ πώλησιν, κατορθώνει νὰ πωλῇ πολλὰ κατ' ἐκάστην.

Πέρουσι κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν μετέβη εἰς τὴν ἐξοχὴν και ἤρχισεν ν' ἀναγινώσκῃ μεγαλοφώνως. Μικρὰ τινα κοράσια τὸν περιετριγύρισαν ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν τὸν ἠκροάζετο μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Αἱ σύντροφοὶ τῆς τὴν παρεκίνουν νὰ φύγουν, ἀλλ' αὐτὴ εἶπεν, «Ὅχι — μὲ ἀρέσει νὰ τὸν ἀκούω.»

Προσπάθῃσαν ἔπειτα νὰ τὴν καταπεισῶσιν ν' ἀγοράσῃ ὀλίγα πορτοκάλια, τὰ ὅποια ἐπωλοῦντο πλησίον ἐκεῖ, ἀλλ' ἐκείνη ἀπεκρίθη: «Ὅχι, μοὶ ἀρέσκει ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆ καλλίτερα ἀπὸ τὰ πορτοκάλια.» Ἀφοῦ δ' ἔπαυσεν ἀναγινώσκων, ἠγόρασεν ἐκείνη ἐν Εὐαγγελίῳ δι' ἑαυτὴν και ἀνὰ ἐν δὲ ἐκάστην τῶν συντρόφων τῆς.

Τὸ κοράδειγμα τοῦ κορασίου ἐκείνου μᾶς διδάσκει ὅλου: ἐν ὠραίῳ μᾶθημα νὰ προσπαθῶμεν νὰ κάμνωμεν και ἄλλους μετόχους τῶν πνευματικῶν καλῶν, τὰ ὅποια ἡμεῖς ἀπολαμβάνομεν.

Ὅταν ἀπολέσῃ τις παλαιὸν φίλον του, χάνει μέγα μέρος τῆς ὀλίγης ἡδονῆς, ἧτις συγχερδαται εἰς τὸν παρόντα βίον. Ἀλλὰ τοιαύτη εἶναι ἡ ἡμετέρα φύσις, ὥστε ἐφ' ὅσον ζῶμεν, πρέπει νὰ βλέπωμεν τοὺς παρ' ἡμῶν ἀγαπωμένους πλείοντασιν τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, και τὸν κύκλον τῆς συγγενείας ἡμῶν ὀλονέν σμικρυνόμενον, ἕως οὗ μείνωμεν σχεδὸν ἔρημοι ἐπὶ τῆς γῆς· και τότε πρέπει βεβαίως νὰ ἦναι και ἡ ὥρα ἡμῶν νὰ καταβῶμεν εἰς τὸν τάφον. Πάντοτε ὅμως ὑπάρχει αὐτὴ ἡ παρηγορία, διὰ ἔχομεν ἕνα Προστάτην, ὅστις δὲν χάνεται εἰμὴ ἐξ ἰδιοῦ ἡμῶν σφάλματος: πᾶσα δὲ νέα κείρα τῆς ἀηλότητος: ἔλων τῶν ἄλλων εὐχαριστήσεων πρέπει νὰ μᾶς παρακινή νὰ προσηλόνωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν ἐκεῖ, ὅπου μόνον εὐρίσκονται ἀληθινὰ ἀγαλλιάσει. Πᾶσα ἔνωσις μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου πρέπει τέλος νὰ διαλυθῇ, και πᾶσα ἐλπίς, ἐνταῦθα λήγουσα, πρέπει ἐξ ἑνὸς ἢ ἄλλου μέρους νὰ τελειώσῃ εἰς ἀποτυχίαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΘΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης φαίνεται ὅτι ἔχει ἀνωμαλίας, ὡς ἡ τῶν ἠπειρῶν ἐπιφάνεια. Ἄν ἐξηραίνετο, ἤθελε παρατῆσει εἰς τοὺς ὀρθογώνιους ἡμῶν κοιλιάδας καὶ πεδιάδας. Πανταχοῦ καλύπτουσι αὐτὸν ἀπειροπληθῆ δειτρακίδεσσι, μετὰ τῆς ἀμμου συμμεμιγμένα. Ὁ πυθμὴν τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου συνίσταται ἀπὸ συμπαγῆς στρώμα κογχῶν, ἑκατοντάδας ποδῶν τὸ πάχος. Περιφημὸς τις δόξης, καταβάς εἰς τὸν πρῶτον τῆς Μεσογῆς, εἶδεν ἐκεῖ μετὰ φρίκης τερατώδεις πόλυποδας, προσκολλημένους εἰς τὰς πέτρας, τῶν ὁποίων οἱ βραχιόνες, ποδῶν τινῶν ἔχοντες μῆκος, ἦσαν ὄρκοιτοὶ νὰ πιεζῶσιν ἄνδρα. Εἰς πολλάς θαλάσσιας δὲν βλέπει ἄλλο τι ὃ ὀφθαλμὸς εἰμὴ στυπνὸν, ἀμμιώδη, ἐπίπεδον πυθμένα, ἔκτεινόμενον ἑκατοντάδας μιλίων χωρὶς τινος παρεμπιπτόντος ἀντικειμένου. Εἰς ἄλλας δὲ, ἐξαιρέτως εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, εἶναι πολλὴ διαφορτικὴ ὁλόκληρος ἢ ἐκτεταμένη αὐτῆ τῶν ὕδατων κοίτη εἶναι κυρίως διὰ τὸς ὑποθαλασσιῶν φυτῶν καὶ κοραλιῶν, σχηματισθέντων ἀπὸ ἔντομα πρὸς κατοικίαν τῶν, καὶ οὐκ ὀλίγων ἐνίοτε ἐξηπλωμένων. Ἐνταῦθα βλέπονται σπόγγοι, βρόα, θαλάσσιοι μύκητες, καὶ ἄλλα διάφορα, πᾶν μέρος τοῦ πυθμένος καλύπτονται. Ἡ κοίτη πολλῶν μέρων τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἀμερικῆς παριστάνει διαφορτικὸν μὲν, ὠραιότατον δὲ μὲν θέαμα. Ταύτην καλοῦσιν φυτὰ, εἶναι κίχουρον αὐτὴν νὰ φαίνεται χλοερὰ ὡς λιμῶν ὑποκάτω δὲ βλέπονται χιλιάδες χελωνῶν καὶ ἄλλων θαλασσιῶν ζώων βοσκομένων ἐπ' αὐτῶν. Εἰς τινὰ μέρη τῆς θαλάσσης δὲν εὗρέθη ἀκόμη πυθμὴν, ὑπάρχει μ' ὄλον τοῦτο.

Τὰ ὄρη τῶν ἠπειρῶν φαίνεται ὅτι ἀναλογοῦσι μὲ τὸς καλουμένους ἀδύσσους τῆς θαλάσσης. Τὰ ὕψιστα ὄρη δὲν ἀνοψοῦνται ὑπὲρ τὰς 25,000 ποδῶν λογαριάζοντες δὲ καὶ τῶν στοιχείων τὰ ἀποτελέσματα, ὑποθέτουν ὅτι ἡ θάλασσα δὲν ὑπερβαίνει τὰς 36,000 ποδῶν κατὰ τὸ βῆθος. Ἀγγλος τις μετέχειρήθη, εἰς τὸν Βόρειον Ὠκεανόν, βαρυτάτην βολίδα, ἔχουσαν προσεδεμένον σχοινίον 2,100 πηχῶν ἰσχυρῶν, καὶ δὲν εὗρεται τὸν πυθμένα. Ἄλλος δὲ τις πλοίαρχος δὲν εὗρεται τὸν πυθμένα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γροιλανδίας μὲ σχοινίον 1,200 ὄργων, ἤτοι 3,200 πηχῶν. Κατὰ τὸν Λαπλάς, τὸ μέσον βῆθος αὐτῆς εἶναι περὶ τὰ δύο μίλια· δὲν, ἂν ὑποθέσωμεν ὀρθοῦς τοὺς γενικῶς παραδεδεμένους ὑπολογισμοὺς περὶ τῆς ἀναλογίας τῆς ἐκτάσεως τῶν ὕδατων πρὸς τὴν ἔρητον, ἢ θάλασσα συνίσταται ἀπὸ διακόσια ἑξήκοντα ἑκατομμύρια κυβικῶν ποδῶν ὕδατος.

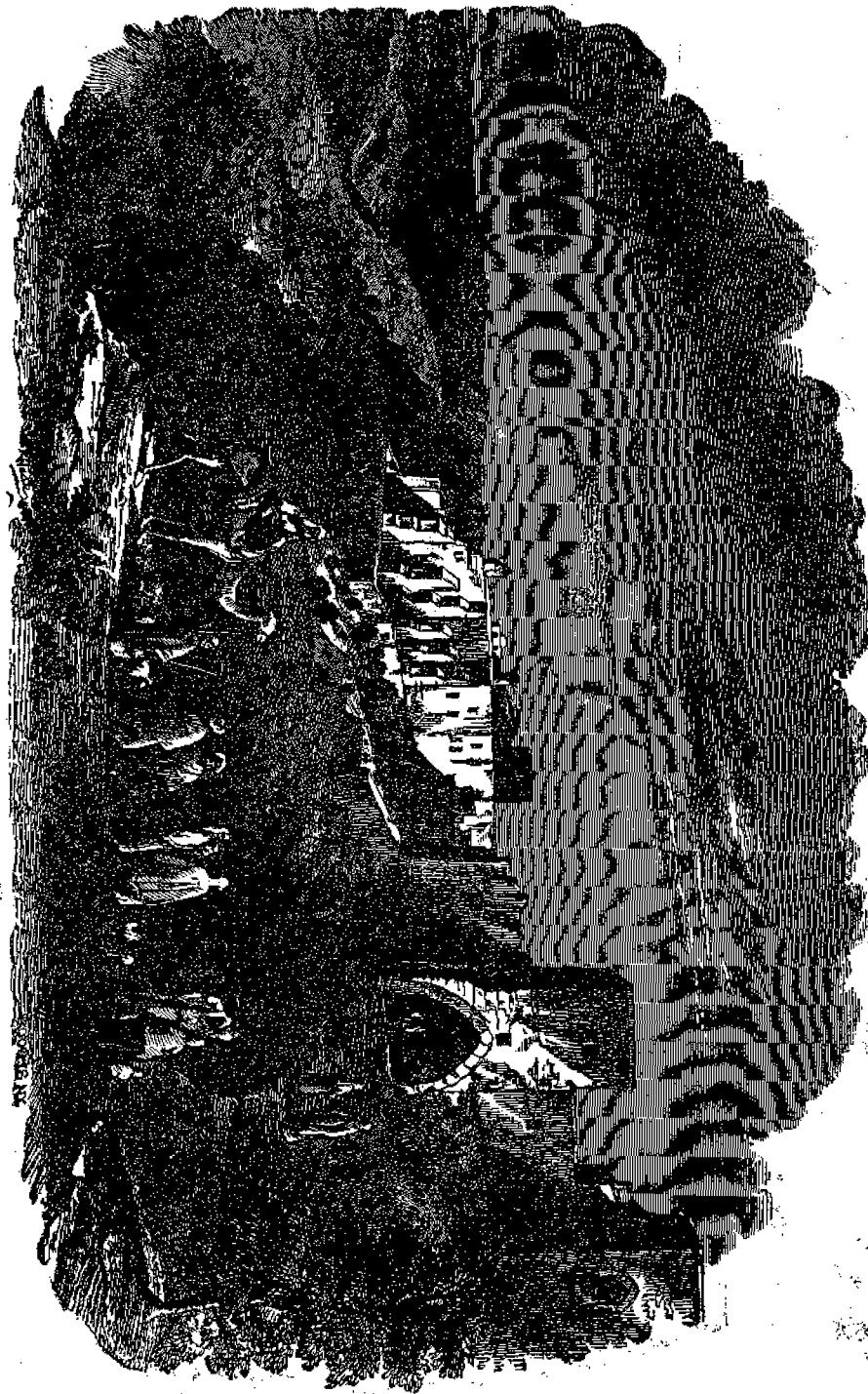
Τὰ καλά τῆς ἐπικρατήσεως τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Μᾶς βεβαιώσιν αἱ θεῖαι Γραφαὶ ὅτι ἀκαρπὸς μέλει νὰ ἔλθῃ, καθ' ἃν ἡ πολιτικὴ τοῦ κόσμου τούτου θέλει μεταβληθῆ ἔξ ὁλοκλήρου, καθ' ἃν αἱ τέχναι τῆς εἰρήνης θέλωσι καλλιεργεῖσθαι παγκοσμίως. Ἡ μέλουσα αὕτη ἐποχὴ εἰκονίζεται μὲ τὰ ὠραιότατα καὶ προσφύεστατα σχήματα. Τὴν σήμερον ἡ μεγάλη σπουδὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ πόλεμος. Ἄλλ' ὃ καιρὸς ἔρχεται, καθ' ἃν σοφός, δίκαιος, καὶ εἰρηνικός βασιλεὺς θέλει ἄρχῃ ἐφ' ὅλε τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ὁ ἅγιος προφήτης μᾶς λέγει ποία θέλει εἶσθαι ἡ πρώτη πράξις τοῦ νέου κυριαρχοῦ.

« Καὶ θέλει κρίνει ἀναμέσον τῶν ἔθνων, καὶ θέλει ἐλέγξει πολλοὺς λαοὺς· καὶ θέλουσι σφρηλατῆσαι τὰς μάχαιρας αὐτῶν διὰ ὕνια, καὶ τὰς λόγχας αὐτῶν διὰ ὀρέπανα· δὲν θέλει σηκῶσαι μάχαιραν ἔθνος ἐναντίον ἔθνους, οὐδὲ θέλουσι μάθει πλέον τὸν πόλεμον. » (Ἠσ. β'. 4.) Πόσον ἀπειρος πρέπει νὰ ἦναι ἡ δύναμις, ἢ ἰσχύουσα νὰ παράσῃ τοιαύτην μεταβολὴν εἰς τὰ ἔθνη! Ὁ ῥόος τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων θέλει ἐξ ὁλοκλήρου μεταβληθῆ· θέλουσι δὲ σκέπτεσθαι μετὰ θαυμασμοῦ περιστῆς μεταβολῆς ταύτης, καὶ θέλουσιν ἀποδοῦν αὐτῇ εἰς τὸ ἀληθὲς αἴτιον, ὅχι εἰς τὴν ἐξωτερικὴν παιδείαν, — ὅχι εἰς τὴν ἀπιστον φιλοσοφίαν, — ὅχι εἰς τοὺς σοφοὺς νόμους — ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Εὐαγγελίου, φωτίζοντος τὸν κόσμον, καὶ διευθύνοντος τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἐπιτεληγμένοι καὶ ἀγαλλόμενοι κάτοικοι τοῦ θέλουσι λέγει πρὸς ἀλλήλους, « Ἐλθετε, ἰδέτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ὅποιας καταστροφῆς ἔλαμεν ἐν τῇ γῇ. Καταπαύει τοὺς πολέμους ἕως τῶν περὶ τῶν γῆ· συντριβεὶ τόξον, καὶ κατακόπτεται λόγχη· καὶ αἰμαίς ἐν κορῷ. » (ψαλμ. μς'. 8. 9.)

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ὅποια θραύσῃ τειχῶν, ἀχυρωμάτων, φρουρίων, στόλων, καὶ ὄλων τῶν ὄργων τῆς ἀμύνης καὶ τοῦ φόβου! ὅλα θέλουσι ἐξολοθρευθῆ. Πόσον ἐνδοξὸς ἡ θεὰ αὕτη! Τόσο ἀληθῶς ὅλα τὰ ἔθνη εὐφρανθήσονται καὶ ἀγαλλιάσονται, ὅτι Ἐμφανεθῆ ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης θέλει κρίνει λαοὺς ἐν ἐδούτητι, καὶ ἔθνη ὀδηγήσει τότε ἡ γῆ θέλει δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ εὐλογήσει ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ θὰ φοβηθῶν αὐτὸν πάντα τὰ κέρατα τῆς γῆς.

ΒΗΘΑΕΕΜ (Οίκος εφ' ου. Γέν. Λέ. 19)

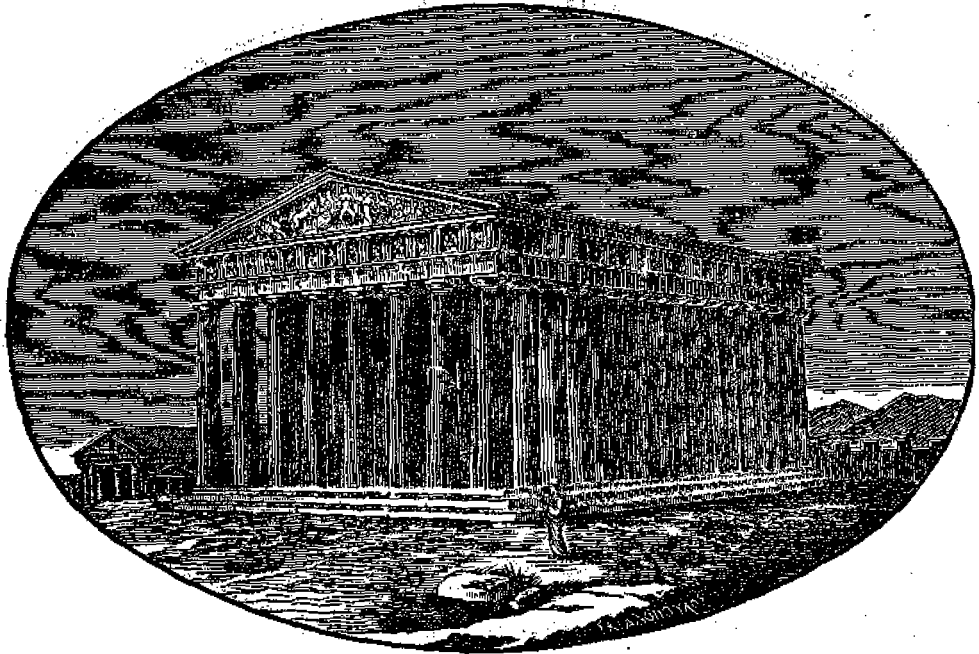
ΒΗΘΑΕΕΜ.

Θόδεμία ἄλλη πόλις ἐν τῇ Γραφῇ ἀναφεραμένη περιβάλλεται μὲ τόσας ἀναμνήσεις· ἐνταῦθα ἡ Ῥούθ ἐσταχυολόγει εἰς τοὺς ἀγροὺς τοῦ Βοὺζ—αὕτη ἦτο ἡ γενέθλιος πόλις τοῦ Δαβὶδ τοῦ ἀνδρείου πολεμιστοῦ

καὶ γλυκέος αἰδοῦ τοῦ Ἰσραήλ· ἐνταῦθα ἐγεννήθη καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ πόλις κεῖται ἐπὶ λόφου, χειμένου ἐν τῷ μέσῳ εὐφρόου περριοχῆς·

Ἦ Τώρα εἶναι πολέχιον ἀσήμαντον περιτεχιωμέ-

νον ἔχον μοναστήριον ἐπὶ τοῦ τόπου ὅπου ὑποτίθεται, ὅτι ἦτο τὸ πανδοχεῖον, ἐνθα ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ὑπερ ἦτο ὑπὸ τὴν ἰδιαίτεράν προστασίαν τῆς αυτοκρατειρας Ἐκένης. — Τὸ δὲ μέρος τῆς γεννήσεως εἶναι ἐστρωμένον με μάρμαρα, ἣ δὲ φάτιν ἐσκαμμένη ἐν τῷ βράχῳ ἀργυροῦς δὲ ἀστήρ δεικνύει τὸ μέρος, ἐνθα ἡ Παρθένος ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον.

Ἡ Παρθενὸν ἀνακαινισθεῖς.

Ἡ Παρθενὸν, εἶτε ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἦτις ἐκαλεῖται καὶ Παρθένος, ἦτο ὁ φηραϊότατος καὶ ἐντελέστατος ναὸς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, κατεσκευασμένος ἐξ ολοκλήρου ἐκ λευκοῦ Πεντελῆσιου μαρμαροῦ.

Ὁ περίφημος οὗτος ναὸς εἶχε σχῆμα παραλληλογράμμου καὶ συνίστατο ἐκ τοῦ κυρίως ναοῦ καὶ ἐκ περιστολίου ἔχοντος 46 στήλας δωρικοῦ ρυθμοῦ. — 7 εἰς ἕκαστον μέτωπον καὶ 16 εἰς ἕκαστην πλευράν. Τὸ ὄψος τῶν στηλῶν τούτων ἦτο 34 ποδ. ἢ δὲ διὰ μέτρος κατὰ τὴν βάσιν 6 ποδ. καὶ 2 δακτ. Ἰσάτο δὲ ὁ ναὸς ἐπὶ ἐπιπέδου, εἰς δὲ ἀνήρχετο τις διὰ τριῶν βαθμίδων, ἑλέπει, ὡς πάντες οἱ Ἑλληνικοὶ ναοί, ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, καὶ εἶχε ὄψος ἄνωθεν τοῦ ἐπιπέδου περὶ τοὺς 65 ποδ.

Ἐνδοθὶ τοῦ περιστολίου ἐφ' ἕκαστου μετώπου ὑπῆρχεν ἑτέρα σειρὰ στηλῶν, ἐξ τὸν ἀριθμὸν, αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν λεγόμενον πρόναον καὶ ὀπισθόναον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήρχετο τις διὰ δύο βαθμίδων.

Ὁ κυρίως ναὸς ἦτο 142 ποδ. τὸ μήκος καὶ 62 1/2 τὸ πλάτος καὶ διηροῦτο διὰ μισοτοίχου εἰς δύο ἄνισα μέρη, τὸ δυτικόν, τὸ καὶ μικρότερον 42 ποδ. καὶ 10 δακτυλ. τὸ μήκος καὶ τὸ ἀνατολικόν, τὸ ὁποῖον καὶ

ἐκατόμπεδον ἐκαλεῖτο, διότι ἦτο ἑκατὸν περίπου ποδῶν τὸ μήκος.

Ἐκτὸς τοῦ περιστολίου ὑπῆρχε καὶ ἑσῶθεν τοῦ ναοῦ ἑτέρα σειρὰ στηλῶν 8 ἐπὶ ἑκάστης πλευρᾶς τοῦ ἐκατομπέδου καὶ 4 ἐπὶ ἑκάστης τοῦ δυτικοῦ χωρίσματος. Ὑποτίθεται δὲ, ὅτι αἱ στήλαι αὗται ὀπιοτήριζον τὴν στέγην τοῦ ναοῦ.

Ἐντὸς τοῦ Ἐκατομπέδου εὐρίσκειτο καὶ τὸ περίφημον χρυσοελεφαντίνον ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ Παρθενὸν ἐκοσμοῦτο ἑσῶθεν καὶ ἑσῶθεν ὑπὸ ἀπείρων γλυφῶν, ἀναγλύφων καὶ ἀγαλμάτων, ἦτο δὲ ὁ ἐντελέστατος καὶ περικαλλέστατος ναὸς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν μετεποιήθη εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ ταύρῳ εἰς τζαμίον. Ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τοῦ Ἰακίνθου καὶ Φειδίου καὶ κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Περικλέους δημοσίως ἀναλώμασι μετὰ τοῦ περσικοῦ πολέμου.

Τῷ 1687 οἱ Βενετοὶ ὑπὸ τὸν Φραγκίσκον Μοροζίνην ἐπολιόρθησαν τὴν ἀκρόπολιν κατεχομένην ὑπὸ τῶν Τούρκων δι-ρκουσης δὲ τῆς πολιορκίας, βόμβα ἔπεσον ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος, ὅπου ἦτο ἡ περιεσπασθῆκα καὶ ὁ περικαλλῆς ἐκεῖνος ναὸς ἀ-

νετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα, μένων ἔκτοτε λείψανον ἔνδοξον ἐκούρον τὴν λόπην καὶ τὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Ἀχρόκοιν.

Ἡ κατάστασις τοῦ Παρθενῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδαπανήθησαν ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια λιρ. καὶ πᾶσα ἡ ἑλληνικὴ κέρυθα, ἐπικυροῖ τὸ τῆς Γραφῆς, «Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης.»

Ο ΝΟΥΣ.

Πόσον ἀξιοθαύμαστος ὁ λεγόμενος Νους! Πόσον πολυτιμότερος ὑπὲρ πᾶν τὸ πεποιημένον ὄλικόν σῶμα! Ἐν μόνον ὄν ὑπερβαίνει αὐτόν, ὁ Θεός. Τὰ πάντα ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται· ὁ δὲ Νους διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅποιαν ἀφορμὴν εἰς ἐκπληξὴν καὶ θαυμασμὸν μᾶς παρέχουσι αἱ δυνάμεις του! αἱ αἰσθήσεις, ἡ μνήμη, τὸ λογικόν του. — τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστώσ, τὸ μέλλον, ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἂν τὸ σῶμα ἔχῃ δὲ ρία, συμπεριλαμβάνονται ὑπ' αὐτοῦ.

Πόσον δὲ ἀξίανται ἡ ἐκπληξίς, καὶ ὁ θαυμασμός· οὗτος, ὁπότεν θεωρήσωμεν τὰ ἀριστουργήματα τοῦ νοός, τὰς πόλεις, τὰς καλλιεργημένας πεδιάδας, καὶ πᾶσαν τὴν ποικιλίαν τοῦ λαμπροῦ ἀκείνου θεάτρου, εἰς δὲ τὴν τέχνην τοῦ ἀνθρώπου μετεμόρφωσα τὰς ἐρήμους καὶ τὰ ὄρη, καὶ τοὺς βράχους τῆς ἀρχικῆς φύσεως ὅταν ἴδωμεν αὐτὸν μὴ περιορίζοντα τὰς ἐργασίας τῆς τέχνης του εἰς, ἦν ἐφαίνετο περιεκλεισμένος γῆν, ἀλλὰ διερρηγνύοντα καὶ αὐτὰ τὰ αἰοχεῖα, ὅτινα ἐφαίνοντο περικυκλῶντα αὐτόν ὡς ἀνυπέροβλητον περίφραγμα, — διαβαίνοντα τοὺς ὠκεανούς, κατακατοῦντα τὴν ὁρμὴν τῶν ἀνέμων καὶ βρομμάτων — μετεπιρριζόμενον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαιρας· διὰν θεωρήσωμεν τὰς εἴ τι μεγαλειότερας μετεμορφώσεις, τὰς ἐνεργηθείας ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἦθὸς τῶν θεάτρων, καὶ παραβλάσωμεν πρὸς τὰς δυστυχίας τῆς βροχάρου ζωῆς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφαλείαν εὐνομούμενης πολιτείας· ὅταν ἴδωμεν, ὅπῃ τὴν ἐπιρροὴν νομοθετικῆς σοφίας, ἀναριθμητὰ κλήθη ὑποτασσόμενα, ἐναντίον τῶν ἰσχυροτέρων παθῶν των, εἰς τὰς χαλινώσεις δυνάμει μολίς ὑπ' αὐτῶν κατανοουμένης, καὶ τ' ἀδικήματα ἐνδὸς μόνου ἀτόμου σημειούμενα καὶ τιμωρόμενα χιλιάδας λεσχῶν μακρὰν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐπράχθησαν!

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

Φυλαί τινες τῶν ἀτοχθάνων Ἀμερικανῶν εορτάζουσιν, ἀλλὰ κατὰ δεκαετίαν, καὶ ἀλλὰ κατὰ δικαετίαν, τὴν παραδοξοτάτην ἰσως ὄλων τῶν εορτῶν.

ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Καλεῖται δὲ ἡ τῶν Νεκρῶν, ἡ ἡ τῶν ψυχῶν Ἑορτή.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, πρῶτον ἐκθάπτονται. ὅσοι ἀπέθανον ἀπὸ τῆς ἐσχάτης ἁμοίας τελετῆς συναγεται τὰ χεῖρά τινων, καθαρίζονται ἄλλων, τὰ ἐφθαρμένα σώματα, μεταφέρονται οἱ νεκροὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὰς καλύβας των, ὅπου, πρὸς τιμὴν τῶν τεθνηκότων, ἐτοιμάζεται, συμπόσιον, ἐν ᾧ ἐξυμνοῦνται τὰ κατορθώματά των, καὶ φιλοστόργως μνημονεύονται αἱ περιποιητικαὶ καὶ ἀγαθαὶ πράξεις των. Ἐπετα εἰς ταῦτα γενικὴ ταφὴ, καὶ ἐν μνήμα γίνεται τὸ δοχεῖον ὄλων ἁμοῦ. Φοβερωτέραν καὶ καταπληκτικωτέραν σκητὴν δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῆ. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τοὺς ἐνιαυσίους ἐπικηδείας λόγους των πρὸς τιμὴν τῶν ἐν μάχαις φονευθέντων. οἱ Πλαταιεῖς ἐπέλουον σεμνὴν ἐτήσιον εορτήν, καὶ ὁ ἄρχων αὐτῶν ἐπένοθε ποιητῶν οἴνου εἰς τοὺς θυσιασθῆσαν τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας ἐπίτροποι δ' ἐξ ἐσχάτης τῶν Ἑλληνίδων πόλεων εὐρτάζον τὰ Ἐλευθέρια, εἰς τὰς Πλαταιάς κατὰ πενταετηρίδα, πρὸς ἀνμνήσιν τῶν ἡρώων, οἵτινες κατετρόκωσαν τὸν Μαρδόνιον. Αἱ Ἑλληνικαὶ αὗται ἱεροπραεῖαι διαβίωνον αἰσθήματα, σεβασμοῦ ὑπὲρ τῶν τεθνηκότων, καὶ διήγειρον εἰς τὸν λαὸν γενναίαν ἐφροσιν τοῦ νὰ γείνωσιν ἐφάρμιλλοι τῶν μνημονευομένων ἐνδόξων κατορθωμάτων· καὶ ἕως εἰς τοὺς θεατὰς δὲν ἤδύνατο νὰ προενηύσῃ τὸσαύτην συγκινήσιν, ὅσην εἰς τοὺς Ἀμερικανούς ἡ Ἑορτὴ τῶν Νεκρῶν, καθ' ἣν παριστῶνται εἰς τὴν ὄψιν τὰ ὄσπια τῶν κεκοιμημένων — θέαμα προσφύες ὅπως συγκινήσιν σφοδρότατα τὰς ψυχὰς τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ ἀπλοικῶν ἀκείων ἀγρίων.

Η ΟΡΘΗ ΙΔΕΑ ΓΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Μικρὸν τι παιδίον ἤκουσέ ποτε ἓνα ἱεροκήρυκα κηρύττοντα ἐπὶ τοῦ θέματος, «Ἀληθῶς, ἀληθῶς οἷς λέγω, ἐτιδήποτε ζητήσητε ἀπὸ τοῦ Πατρὸς ἐν τῷ ὀνόματί μου, θέλει οἷς τὸ δῶσέν» ἀποῦ δ' ἀνέγνωσε τὸ εὐάφιον, εἶπεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του, εἰ πρέπει νὰ συλλογίζωνται πρῶτον ποῖον πρᾶγμα τοῖς ἀρέσκει περισσότερον πάντων, καὶ αὐτὸ νὰ ζητῶσι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, εἰ θέλει δοθῆ εἰς αὐτούς.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου, τὸ παιδίον ἠρώτησε τὴν θεῖαν του, ἂν ἐζήτησέ τι αὐτῇ δ' ἀντι ν' ἀποκριθῆ ἠρώτησεν ἂν αὐτὸ εἶχε ζητήσῃ τι;

— Ναί, — εἶπεν ὁ παῖς, — κατ' ἀρχὰς ἐσυλλογίζόμην περὶ τούτου καὶ ἐκείνου τοῦ πράγματος, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον τί ἦτο τὸ καλλίστερον ἔθεν εἶπα, «Πάτερ, ἂς γείνη τὸ θέλημά Σου.»

Τοὺς ἐπομένους ὡραίους καὶ λίαν διδακτικούς στί-
χους ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἀρχαῖος καὶ
σεβαστὸς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως φίλος, τοὺς ἑποίους
προτρέπομεν τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ἐκστη-
θίσωσι καὶ νὰ ἔχωσι πάντοτε κατὰ ἴκον.

ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΝ.

Ἐπίτα δύο, πλὴν ἓν μόνον στόμα ἔχεις.

Ἢ αἷτια τίς;

Πολὸν νὰ ἀκροάζῃσαι καὶ νὰ προσέχῃς,

Ἢ ὀλίγον νὰ λαλῃς.

Αἱ χεῖρες δύο, πλὴν τὸ στόμα ἓν ἐπλάσθη.

Τί τὸ δηλωθέν;

Σὺ μὲ τὰς δύο νὰ ἐργάζῃσαι, ἐτάχθη,

Νὰ τρώγῃς μὲ τὸ ἓν.

Ὄμματα δύο, ἓν δὲ στόμα, τί σημαίνει;

Πάλιν ἐρωτᾷς;

Πολλὰ νὰ θεωρῇς φρονίμως, καὶ προσέτι

Σοφῶς νὰ σιωπᾷς.

ΠΡΩΙΝΗ ΠΡΟΣΕΓΧΗ ΠΑΙΔΙΟΥ.

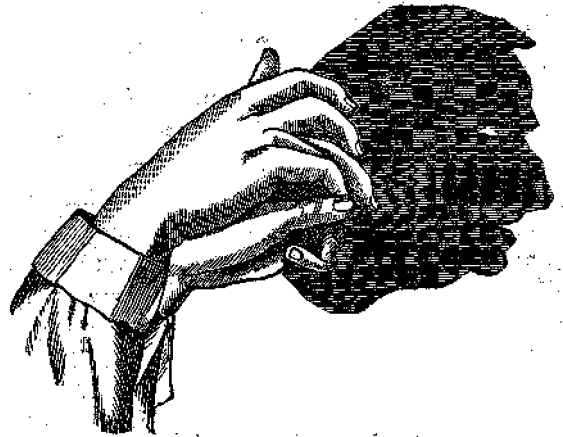
Εὐλογημένη Αὐτρωτὰ
Τὸ τέκνον σου, ὦ παιχτὰ,
Ἐμὲ ἐφόλῃξας καλῶς
Καὶ ἐκοιμήθην ἀσφαλῶς.
Ἄκασαν τὴν νόκτα ταύτην
Εἰς τοὺς κόλπους σ' ἀνεπαύθην.

Φύλαξόν με καὶ σήμερον
Κάμε με πρόξον· κ' ἤμερον·
Δός μοι πνεῦμα ταπεινόφρον
Νῆμαι εὐγενὲς κ' ἀδρόφρον.
Ν' ἀγαπῶ δὲ τοὺς γονεῖς μου
Φίλους, τε καὶ συγγενεῖς μου,

Καὶ νὰ ζῶ ἐνάπιόν σου
Τέκνον εὐσεβὲς πιστόν σου,
Τὰ θελήματά σου πρᾶττον
Καὶ τὸν Νόμον σου φυλάττον.
Ὅστω δὲ νὰ σὲ λατρεύω
Ἐωςότου ζῶ καὶ πνέω.

Ταύτην τὴν χάριν παρὰ σοῦ
Αἰτῶ, γλυκὲ μου Ἰησοῦ,
Νὰ ἦσαι φύλαξ καὶ Θεός
Προστάτης μου καὶ ὁδηγός,
Καὶ πρῶταν καὶ ἑσπέρας
Εἰς ἀπάσας τὰς ἡμέρας.

Ἐρωτηθεὶς Ἀμερικανός τις ἄγχιος ἐν οἱ ὁμό-
φυλοί του διελογίζοντο καὶ ὀμίλουν συχνὰ περὶ τῶν
θεῶν των, «Πάντοτε. — ἀπεκρίθη, — διαλλογιζόμεθα
περὶ τῶν θεῶν μας· ὅπου καὶ ἂν εὐρισκώμεθα, ὁμι-
λοῦμεν περὶ αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτούς — εἰς τὴν οἰκίαν
καὶ εἰς τὸν δρόμον — ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ πολέμου
— πρὸ τῆς μάχης, καὶ μετ' αὐτὴν — καὶ ἐν γένει ὅπου
καὶ ἔταν συνελθώμεν ὅμοι. » Ὅστω, ἔπραττον οἱ
ἄγχιος ἐκεῖνοι. Ὁ δὲ ἀληθὴς Θεός διὰ τοῦ Μωϋ-
σαῖως διατάττει τοὺς Ἰσραηλῆϊας λέγων. « Ὅσοι οἱ
ἄγχιος, τοὺς ἑποίους ἐγὼ σὲ προσταξῶ σήμερον, θέ-
λοισιν εἶσθαι ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ θέλεις διδά-
σκει αὐτούς· ἐπιμελῶς εἰς τὰ τέκνα σου καὶ περὶ
αὐτῶν θέλεις ἡμελεῖ καθήμενος εἰς τὴν οἰκίαν σου
καὶ περιπατῶν εἰς τὸν δρόμον καὶ πλαγιαζῶν καὶ
συχωνόμενος. (Δευτ. ε'. 6. 7.)

Ἢ αἰὰ τοῦ παποῦ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄν καὶ ἔγ το ὄνομά μου διττὴν ἔχει προφορὰν
Γένος κ' ἐννητιαν ἀλάσσει εἰς τοῦ τόνου τὴν φορὰν.
Ὅξυτόνω; μὲ προφέρεις; γένους εἰμ' ἀρσενικοῦ·
Ἐὰν δὲ παροξυτόνω; εἰμαι γένους θυλοκοῦ.
Ὅξυτόνον δὲ πάλιν εἰμαι εἰδός τι τροφῆς
Παροξυτόνον δὲ εἰμαι κάμπολλα μέρη τῆς γῆς.

Π. Γ. Ἀριστοδόλου, ἐκ Δεμυρδασίου.

ΙΕΡΟΥΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ἀπὸ ἀποδοκιμάσαν ὁ Θεός τὸν Σαουλ;
- 2) Ποσάκις ἀνεκρίθη ὁ Ναὸς τοῦ Σολομῶντος μέχρι τῆς
τελείας του καταστροφῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων;
- 3) Ποσάκις καὶ παρὰ τίνων ἐκουριεβή ἡ Ἱερουσαλήμ ἀπὸ
τῶν χρόνων τοῦ Δαβὶθ μέχρι τῆς ἐντέλους καταστροφῆς τῆς
ὑπὸ των Βαβυλωνίων;

Ἢ δὲ ὁ φύλλον ἀποστέλλεται ἀνευ προπληρωμῆς.
Ὅθεν δε; μὴ χάνωσιν οἱ γράφωντες τὰ ταχυδρομικά των.